

Els Saladrigas

La vida quotidiana d'una família burgesa

El domicili dels Saladrigas, l'any 1919, era a l'acabada d'obrir Via Laietana. Com corresponia a un habitatge burgès, tenia totes dels comoditats del moment, disposava de gas subministrat per la companyia Catalana de Gas y Electricidad, aigua de la Societat General d'Aigües de Barcelona i electricitat de la Compañia Barcelonesa de Electricidad. Per terme mitjà, els consums eren d'1,50 pessetes d'aigua, 6,50 de llum i 15 de gas al mes.

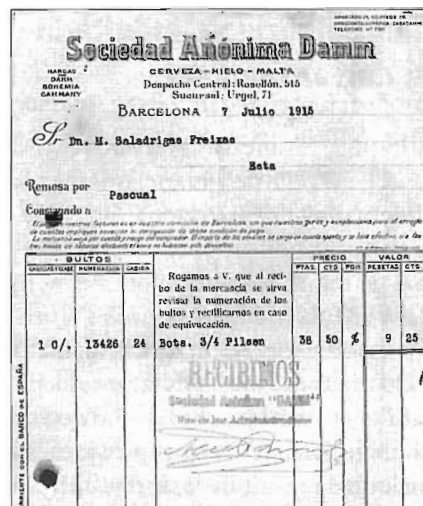
Els comestibles els compraven als comerços de la zona i es feien portar a casa les comandes. Cal destacar una compra de sis ampolles de xampany francès Moet Carta Blanca, a 11 pessetes cadascuna, a la botiga de Vicente Ferrer de la plaça de Catalunya, el 4 de desembre de 1919, segurament destinades a les festes de Nadal. El consum de cervesa era habitual en el domicili del Saladrigas, com es desprèn de diverses factures de compra, algunes d'elles emeses per la Damm. El vi també era freqüent: l'any 1915, durant els mesos de maig i juny, compren vi de les marques Mas de Riera i Vda. Soler (Secuita) per un import de 48,10 pessetes a la Gran Bodega de Vinos y Aceites del carrer de la Diputació. Un altre subministrador de comestibles era la botiga de queviures Martignone del passeig de Gràcia.

Els Saladrigas tenien especial cura en el vestit i acudien als millors comerços de l'època. Al març de 1911, Manuel Saladrigas Freixa es va fer confeccionar sis camises a mida per Adolfo Bonsis, del carrer d'Avinyó. Cada camisa li va costar 7 pessetes; poc abans, al gener del mateix any, es comprà un parell de sabates i unes sabatilles a Cristian Balagué, del carrer de Raurich, per un import total

Conjunt de factures de la família Saladrigas

de 30 pessetes. Sembla que valorava molt les sabates, ja que al maig de 1919 comprava a Francisco Torra, especialitzat en calçat de luxe i sabates fetes a mida al carrer dels Gegants, un parell de sabates de setí i xarolina que li costà 40 pessetes (en comprà un altre parell als magatzems El Siglo per 30 pessetes). Per completar el vestuari, al desembre es compra un barret de bolet a la barreteria d'Antonio Coutier, del carrer de Ferran, per 28 pessetes i un paraigües a Eduardo Dolcet, del carrer dels Tres Llits, per 25 pessetes. Al desembre de 1925, la senyora va anar a buscar a la botiga Viuda de Gonzalo Comella, del carrer del Cardenal Cassanyes, dos parells de mitjons i un de mitges, amb un cost de 8,50. Per aquelles dates, la filla dels Saladrigas encarregava un vestit amb botons de plata a la botiga de Rosita Tallada, del carrer de Bailén. Al febrer de l'any següent, Teresa Saladrigas es fa fer dos vestits nous a casa de la modista Victoria Duran, del carrer dels Capellans, amb un import de 47 pessetes.

Les aficions

Entre les aficions dels Saladrigas destacaven la caça i la música. Al juny de 1915, Manuel Saladrigas va fer que el naturalista i preparador Luis Soler Pujol, del carrer de Raurich, li dissenyés un cap de cabirol, una fotja sobre una roca i una àliga. També fa fer un penjador amb les quatre potes del cabirol. Tot plegat, va tenir un preu total de 95,50 pessetes. Al febrer de 1926 comprava diversos accessoris i cartutxos a la fàbrica d'Eduardo Schilling, que fabricava les escopetes de la marca Jabali al carrer de Lluç, 58, del Poblenou. Sis anys després comprava a Laplana i Cia., del carrer de Ferran, un Winchester del calibre 44.

Anem ara per l'afició melòmana. Al juny de 1915, es va fer amb un important lot de discs de música clàssica dels compositors Chopin, Mendelshon, Schuman i Puccini, per un preu de 135 pessetes comprats a Badia, del carrer de Santa Anna. Dintre del temps destinat a l'esbarjo familiar, destacava una estada, els dies 6 i 7 de

Manuel Saladrigas Freixa (Barcelona, 1872-1949)
Fotografia de l'any 1921
(ARXIU MUNICIPAL DISTRICTE DE SANT MARTÍ)

Teresa Saladrigas Salidrigas, filla de Manuel Saladrigas i Teresa Modesta Saladrigas
(ARXIU MUNICIPAL DISTRICTE DE SANT MARTÍ)

desembre de 1925, a un hotel de la Molina. Entre els extres figurava una ampolla de xampany Codorniu que va costar 13 pessetes. La primavera següent van fer una escapada a la Feria de Abril de Sevilla.

Vida social i religiosa

Els Saladrigas, com la majoria de les famílies burgeses de l'època, tenien una intensa vida social i religiosa. Eren membres de diverses entitats, de les quals cal destacar el Liceu, on anaven amb el cotxe de la seva propietat, matrícula de Barcelona B-16.456. Al juliol de 1931, Manuel Saladrigas Freixa el va traspasar a l'empresa Societat Anònima de Serveis Industrials i dos anys més tard, el 1933, es va comprar un nou cotxe d'importació, a càrrec de l'empresa, de la marca Citroën, pel qual pagà 10.095 pessetes. Un teler complet amb màquina i calaixos costava aquest mateix any 1.100 pessetes i un obrer del tèxtil guanyava entre 8 i 13 pessetes diàries, segons la categoria i l'empresa on tre-

ballava. Una parella amb dues criatures tenia un pressupost mitjà de 385,35 pessetes al mes.

Manuel Saladrigas Freixa ingressava el 24 de gener de 1926 a la Pia Unió de Devots de Sant Prancràs, establerta a l'església de Santa Maria del Mar. Era soci protector del club de futbol Júpiter, que tenia les instal·lacions al carrer de Llull, al costat de les naus de Can Saladrigas. Al juliol de 1935, el mateix Saladrigas donava 25 pessetes per a l'adquisició de bons comestibles per als pobres de solemnitat, segons l'expressió de l'època, de la vila de Blanes amb motiu de la festa major.

A part del pis de la Via Laietana i la fàbrica del carrer del Joncar a Barcelona, Manuel Saladrigas Freixas tenia altres propietats, entre les quals destaquen dues finques urbanes als carrers Esperanza, 54, i Hernández, 40, a la població de Blanes, i altres finques rústiques a Súrria, Castellnou, Castelladral i Balsareny, a la comarca del Bages. Dels documents examinats es desprèn que els Saladrigas no sem-

pre eren bons pagadors. Hi ha diverses cartes en les quals se'ls demana –això sí, amb tota l'educació, no fóra el cas que es molestessin– el pagament de factures endarrerides. Entre aquestes cartes, en destaca una d'emesa per un conegut contractista d'obres del Poblenou, Joaquim Batlle, del carrer de Llatzaret, on recorda a Saladrigas que no pot pagar els sous dels seus treballadors a causa de l'endarreriment en el cobrament dels treballs realitzats per a ell.

JORDI FOSSAS

Aquest recull de la vida quotidiana dels Saladrigas ha estat possible gràcies a la col·laboració de Francisco Arauz, que va rescatar una sèrie de documents dels anys 1910-1930 als Encants de Barcelona, a punt de ser adquirits per un drapaire que els hauria venut, amb tota seguretat, per acabar convertits en pasta de paper, i de Jordi Montaner, que els va cedir a l'Arxiu Històric del Poblenou.